No. 2562 Zaterdag 4 Maart 1933 50ste Jaargang

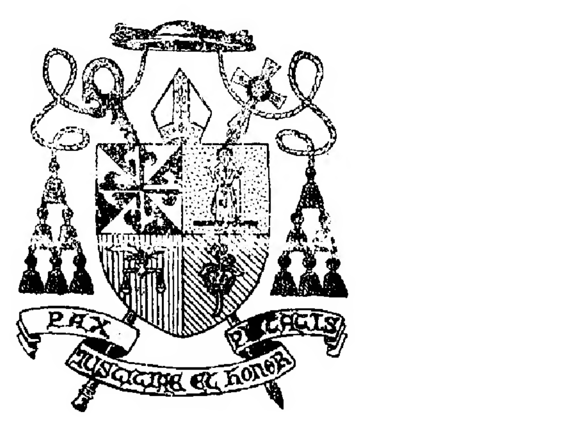
AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

D[illegible] Blad verschijnt elken Zaterdag.
A[illegible]nementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba
de Bovenwindsche eilanden per drie maanden
[illegible] 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad : Pastorie San Mateo, Tel. 413
Administratie : St. Thomas-college Tel. 550.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50 voor elken regel meer 10 cts.

Frater Petrus Innocentius Verriet,

van de orde der Predikheeren, door de genade Gods en de gunst van den Apostolischen Stoel, Titulair Bisschop van Eleutherna en Apostolisch Vicaris van Curaçao, aan de Geestelijkheid en de Geloovigen van zijn Vicariaat, Zaligheid in den Heer.

Beminde Geloovigen, door den H. Geest gesteld, om U te leiden, onderrichten en vermanen, willen wij bij het begin van den H. Vastentijd eenige ernstige woorden tot U richten. Gij weet, dat ons niets meer ter harte gaat als Uw geestelijk en lichamelijk heil. Geen ander verlangen kennen wij als Uw geluk. Daarvoor is onze dagetijksche zorg; stijgt dagelijks ons gebed ten hemel.

Bemtnde Geloovigen, wij allen zijn Katholiek, kinderen van de Kerk, door Christus gesticht, als leerares der volken. Zij is het die ons voorgaat, hoog in hare heilige handen dragend de toorts der goddelijke waarheid.

Door haar mond spreekt God tot ons, leert God ons, vermaant God ons. Het is van haar dat Christus gezegd heeft: „Wie U hoort, hoort Mij: wie U versmaadt, versmaadt Mij."

Door haar handen deelt God ons mede zijn genadegaven, zijn schatten van vrede, sterkte en troost. Onder haar hoede wandelen wij veilig op den weg, die ten hemel leidt. Met het volste recht mag zij de woorden van Christus op zich toepassen: „Die mij volgt, wandelt niet in de duisternis."

O, mochten alle Katholieken goed begrijpen, welk een schat van levenskracht en levensvreugd zij bezitten in hun Katholiek geloof, - hoeveel gelukkiger zouden zij zijn. Als een Katholiek zijn geloof, dat hij in het H. Doopsel ontvangen heeft,- dat hij van zijn Katholieken vader en moeder geërfd heeft,- den rug toedraait, vaarwel zegt aan Kerk en Sacramenten en priesters, dan is het omdat hij nooit het volle geluk van Katholiek-zijn gesmaakt heeft,- omdat hij nooit gevoeld heeft, wat een levensmoed ons het Katholiek geloof schenkt, en met den levensmoed ook levensvreugde. Laten de zorgen des levens zich opstapelen en ons neerdrukken, — laten de wolken van droefenis en lijden den hemel van ons leven versomberen, achter de wolken van lijden en tranen, zien wij het gouden licht van Gods liefde en Barmhartigheid stralen. God sterft niet en staat steeds in al de grootheid van zijn Liefde klaar om ons te helpen en te troosten.

Maar, beminde Geloovigen, om dien waren levensmoed in ons te voelen, moeten wij Katholiek zijn, geheel en al; — niet in de kerk alleen, en daarbuiten meedoen en meepraten met de wereld, alsof wij bij het verlaten der kerk ons Katholiek geloof hadden achtergelaten; — niet in de binnenkamer alleen, en daarbuiten volop menschen zijn van de wereld, die in niets verschillen van menschen zonder geloof, dan alleen maar door het feit, dat hun namen in het doopboek staan opgeschreven. O, denkt er wel aan, beminde Geloovigen, dat er een doopboek is en een boek des levens, die beiden helaas, lang niet altijd met elkander kloppen. Dit boek des levens, dat door God zelf wordt bijgehouden, zal eenmaal over ons eeuwig lot beslissen.

Als wij echt Katboliek zijn, diep overtuigd van de waarheid en de waarde van ons Katholiek geloof, dan zullen wij ook — en daar komt het in hoofdzaak op aan, — alle consequenties van ons geloof bereidwillig aanvaarden. Dus, geen Katholieken zijn, die er maar op los leven, zonder zich om de verplichtingen van het geloof te bekommeren, geen Katholieken zijn, die spotten met Katholieke gewoonten en praktijken, maar Katholieken, voor wie de wetten van God en van onze Moeder de Heilige Kerk regel en richtsnoer van geheel hun leven zijn. Want, „die zijn woord onderhoudt, in dezen is naar waarheid de liefde Gods volkomen geworden; en hieraan weten wij dat wij, in Hem zijn.(I Joh. 2, 5) Wie zegt dat hij hem (God) kent en zijne geboden niet onderhoudt, die is een leugenaar, en in dezen is de waarheid niet. (I Joh. 2, 3.)

En nu, beminde Geloovigen, mijne beminde Broeders en Zusters in Christus, wil ik U spreken over iets van het allergrootste belang, - over Uw plicht ten opzichte van de opvoeding uwer kinderen.

Ik doe dit met des te meer liefde, omdat, als er iets mij ter harte gaat, het wel de toekomst Uwer kinderen is, Wij noemden het iets van het allergrootste belang, omdat voor een groot deel van de opvoeding, die Gij Uwe kinderen geeft, en van het onderricht, dat zij ontvangen, zal afhangen, wat zij in hun later leven zullen zijn. Niet voor niets drukte Zijne Heiligheid de Paus, toen wij verleden jaar het geluk hadden aan zijn voeten neer te zitten, ons met allen aandrang op het hart, om toch vooral te zorgen voor de vorming van goede Katholieke gezinnen; en om daartoe te komen, de vorming van een flinke degelijke Kaholieke jeugd.

Christus begon het groote werk van de verlossing en heiliging der menschheid met de heiliging van het huwelijk en het huisgezin. Zoo zal het niet mogelijk zijn om „alles in Christus te herstellen", als wij niet beginnen met het huisgezin en met de jeugd.

Beminde Geloovigen, aanvaardt daarom met liefde de volle consequentie van Uw geloof, in de opvoeding Uwer kinderen.

Ieder Katholiek Kind heeft recht op een Katholieke opvoeding. En het is de plicht der ouders, het Kerkelijk Wetboek spreekt van een „gravissimum officium, een allerzwaarsten plicht", — om dat recht te eerbiedigen.

Heeft men als kind den godsdienst en de godsdienstige en zedelijke verplichtingen leeren beschouwen als iets van weinig of geen waarde, of belang, dan zal men in zijn later leven, eenmaal staande in het volle leven, ze als iets van nog minder waarde beschouwen; — als verplichtingen, die men kan nakomen of verwaarloozen, naar gelang het ons in het leven conveniëert.

En zoo krijgen we later zoo'n massa Katholieken zonder ruggegraat, — Katholieken in naam en niet in der daad; — Katholieken, die heel nauwkeurig zijn in het nakomen van de kleinste regels der etikette, en o, zoo streng staan op alle regels van het burgerlijk fatsoen, — maar die er niets in zien, om de heiligste wetten en zwaarste verplichtingen van zijn geloof en zedeleer met voeten te treden.

Onze Goddelijke Zaligmaker sprak [illegible] het Evangelie van „gepleisterde graven, van binnen vol bederf." Zou men deze zelfde woorden niet op dit soort Katholieken kunnen toepassen?

Welnu, beminde Geloovigen, om dit te voorkomen, en om Katholieken te vormen, waarop in alle omstandigheden te rekenen valt, — Katholieken die aan den Keizer geven wat des Keizers is, dat wil zeggen, aan het burgelijk leven wat het toekomt, maar ook aan God wat aan God toekomt, waarschuwt de Kerk in haar Wetboek als volgt: „Katholieke kinderen mogen geen onkatholieke, neutrale scholen bezoeken. „Veel minder scholen, die een uitgesproken anti-katholiek karakter hebben.

Wie onzer, die zich goed Katholiek noemt, zal zijn eigen oordeel durven stellen boven het oordeel van onze Moeder de Heilige Kerk, die door den H. Geest geleid, haar kinderen voorhoudt wat strekken moet en kan tot hun geestelijk en tijdelijk heil? Een ander doel kent zij niet. En daarom zijn al haar wetten ingegeven door niets anders als door eene oprechte en innige liefde voor haar kinderen.

Maar dan moet ook Gij, beminde Geloovigen, die Katholiek wilt zijn, niet in naam alleen, maar ook inderdaad, de consequentie van Uw geloof in alle volheid aanvaarden, — dan moet gij, Katholieke ouders, en allen die met de opvoeding van kinderen zijt belast, de wetten onzer Moeder de H. Kerk aannemen, eerbiedigen en nakomen.

De Godsdienst moet de voornaamste plaats in ons leven innemen, ja, geheel ons leven doordringen, omdat hij het is, die aan ons leven waarde geeft voor de eeuwigheid. Wij durven zeggen, dat een leven zonder godsdienst leeg en voos en waardeloos is. Maar dan moet ook van kindsbeen af den kinderen worden ingeprent, dat een godsdienstig en zedelijk leven de eenig ware en hechte grondslag is voor ons geluk, hier beneden en hiernamaals.

Er zijn ouders, die meenen hun plicht ten opzichte van hun kinderen vervuld te hebben, als zij ze maar geregeld naar school sturen, — het komt er niet op aan, naar welke school, als ze maar leeren. Maar, mijn God, beminde Ouders, heeft dan de godsdienst geen waarde voor Uw kind? Is dan de godsdienst maar iets bijkomstigs, dat bij de opvoeding even goed achterwege kan blijven? Hoe kunt Gij verwachten, dat Uwe kinderen later flinke, diepovertuigde Katholieken zullen zijn, een sieraad voor Kerk en Maatschappij, als Gij ze naar scholen stuurt, waar de godsdienst, alsof dit iets zonder waarde voor het leven is, wordt uitgeschakeld, misschien zelfs bespot en veracht?

Helaas, maar al te dikwijls zijn de kinderen dezer wereld in hun soort, omzichtiger dan de kinderen des lichts. (Luc. 16, 8)

De vijanden van ons geloof, zij beschouwen de katholieke school als uit den booze; en niets liever zouden zij zien, als dat er overal neutrale, ongodsdienstige, om niet te zeggen, antigodsdienstige scholen verrezen. Zij weten maar al te goed, dat Katholieke scholen een Katholiek geslacht, voortbrengen, daarentegen de neutrale school den grondslag legt voor een neutraal geslacht en de antigodsdienstige, maçonnieke school den grondslag voor een maçonniek geslacht. Is dit niet voldoende, o, Katholieke ouders, die er niets uit maakt welke school Uwe kinderen bezoeken, om U van Uwe zoo verderfelijke verblindheid te overtuigen?

Welnu dan, stelt Gij er prijs op, dat Uwe kinderen in hun later leven Katholieken zullen zijn in merg en been, — Katholieke mannen en vrouwen, die in de vervulling van hun godsdienstplichten even nauwgezet zijn, als zij het zijn in de vervulling hunner burgerlijke plichten, dan is er maar één weg: uw Katholieke kinderen op de katholieke school. Geen neutrale, noch veel minder maçonnieke school kan Uw kinderen geven waarop zij recht hebben. De kerkelijke wet, die in deze steunt en gebaseerd is op de goddelijke wet, en op het goddelijk recht Uwe kinderen, zij voor U gewetenswet.

Wij willen deze aansporing besluiten met een ernstig beroep op U allen, om vooral in deze tijden, nu de Kerk zoo'n harden strijd doormaakt, — nu er overal ter wereld krachten aan het werk zijn, zoo geweldig als misschien nooit tevoren, om den invloed der Kerk te ondermijnen, en den mensch het schoonste en dierbaarste en waardevolste wat hij bezit, namelijk de eer van het kindschap Gods, te ontrooven, aan de zijde van onze Moeder de H. Kerk te staan, — Katholiek te zijn in woord en daad, en daarom blijmoedig en fier, kost het offers en strijd, al de consequenties van ons geloof te aanvaarden.

Voor wie de teekenen des tijds begrijpt, is het maar al te duidelijk, dat de wereld zich op een hellend vlak bevindt. Aan waarschuwingen ontbreekt het niet. Doch de wereld holt maar verder, den algeheelen ondergang tegemoet. De klank der eeuwigheid, die in de stemmen van Paus, Bisschoppen, Priesters en zooveel ernstige mannen, weerklinkt, wordt niet begrepen. In plaats van het leven te beschouwen in het licht der eeuwigheid, die alleen waarde aan het leven geeft, beschouwt men alles in het licht van onzen modernen, materialistischen tijd.

Daarom roepen wij U allen, Katholieken die beter weet en goed wilt toe: — staat pal in Uw geloof; schaart U allen aan de zijde van onze Moeder de H. Kerk. Daarvan, en daarvan alleen is er voor U en voor de heele wereld heil te verwachten.

Onze H. Vader de Paus geeft ons zoo'n heerlijke gelegenheid om dit jaar ons geloof te versterken. In Zijn Kerstrede heeft de H. Vader een Heilig Jaar aangekondigd, en wel naar aanleiding van het feit, dat het 19 eeuwen geleden is, dat Onze Goddelijke Zaligmaker voor ons stierf aan het Kruis.

En dan wijst Hij ons op het onuitsprekelijke werk der menschelijke verlossing, dat door Jezus Christus is gewrocht, — op de som van goddelijke werken, waarmee dit werk der verlossing gepaard ging, — en waarmee de ware wedergeboorte der wereld, het christelijk leven en de christelijke beschaving, waarvan wij de rijpe vruchten smaken, een aanvang heeft genomen.

Welk eeuwfeest kan grootscher zijn? zegt de H. Vader. Welke weldaden zijn grooter dan die welke dit jaar worden herdacht?

Wij zullen later nog een schrijven tot U richten, omtrent de wijze, waarop dit H. Jaar, dat loopen zal van 2 April, Passie-zondag van dit jaar tot 2 April, Paschen van volgend jaar, zal moeten gevierd worden, en omtrent de wijze waarop wij aan al de weldaden van dit H. Jaar zullen kunnen deelachtig worden.

Moge de herdenking van dit heerlijkste en schoonste aller eeuwfeesten ons verheffen boven de dingen dezer wereld en den economischen nood van onzen tijd. Wanneer de wereld zich zal weten te verheffen boven de conflicten, die thans de volken van elkander scheiden, en weer zal luisteren naar de hooge geestelijke stem, die herinnert aan het leven en de belangen van de zielen, aan haar waardigheid en kostbaarheid in het Bloed en in de genade van Christus, aan de broederschap van alle menschen, die in dat zelfde Bloed door God zelf is bezegeld, aan de heilszending der Kerk voor de menschheid, dan zal dit, volgens de woorden van Zijne Heiligheid den Paus, reeds een niet geringe weldaad zijn.

Beminde Geloovigen, bidt vurig met Onzen Heiligen Vader den Paus, dat dit Heilig Jaar het begin moge zijn van een nieuw tijdperk van vrede, gebaseerd op rechtvaardigheid en liefde.

Bidt vurig voor Uwe Geestelijke en Wereldlijke Overheden; bidt vooral voor Zijne Heiligheid den Paus, en Onze geëerbiedigde Koningin en Haar Koninklijk Huis. Meer dan ooit hebben zij in deze voor Kerk en Staat zoo zware tijden recht op den steun van Uw aller gebed.

En zal dit ons herderlijk schrijven in alle kerken en publieke kapellen van ons Vicariaat worden voorgelezen op den Zondag van Quinquagesima

Gegeven te Curaçao op den feestdag van Onze Lieve Vrouw Lichtmis.

Frater Petrus Innocentius Verriet,

Apostolisch Vicaris van Curaçao.

VASTEN- en ONTHOUDINGSWET voor het Apostolisch Vicariaat van Curaçao.

Volgens de verschillende Bepalingen van den H. Stoel, het decreet van 18 October 1904, hetwelk geldt voor den tijd van 30 jaren, alsmede volgens het Kerkelijk Wetboek, is de Vasten en Onthoudingswet voor het Apostolisch Vicariaat van Curaçao als volgt:

1o. Zij die krachtens hun leeftijd tot Vasten gehouden zijn, worden daartoe slechts verplicht op alle Vrijdagen in de Vasten, op Paaschzaterdag tot 's middags 12 uur, en op de Vigilie van Kerstmis.

2o. Het is verboden vleesch te eten op de Vrijdagen in de Vasten, den Paaschzaterdagmorgen tot 12 uur en op de vigilie van Kerstmis.

3o. Op de dagen dat men vleesch mag eten, is het geoorloofd dit meermalen daags te doen.

4o. De Onthoudingswet verbiedt alleen het gebruik van vleesch en vleeschsaus.

5o. Het gebruik van melk, boter, kaas eieren en reuzel is toegestaan, ook op den Goeden Vrijdag.

6o. Vleesch en visch gebruiken bij denzelfden maaltijd is niet langer verboden.

7o. De Vasten en Onthouding verplichten slechts tot 12 uur 's middags van Paaschzaterdag.

8o. Alle militairen, die gebruik maken van de militaire keuken, en alle zeevarenden, voor zoover zij beschouwd kunnen worden tot ons rechtsgebied te behooren, mogen elken dag van het jaar vleesch eten, behalve op den Goeden Vrijdag.

9o. Zij die van deze dispensatie gebruik maken, zijn niet verplicht in plaats van het Vasten en Onthouden andere goede werken te verrichten. Echter verzoeken wij allen om door andere werken van boetvaardigheid en godsvrucht aan te vullen, wat er aan hun boetvaardigheid ontbroken mocht hebben, doordat zij van deze dispensatie gebruik maken.

Gegeven te Curaçao, op 2 Februari 1933.

Fr. PETRUS INNOCENTIUS,

Titulair Bisschop van Eleutherna,

Apostolisch Vicaris van Curaçao.

Onthulling

VAN HET

Admiraal DE RUYTER Monument

OP

ST. EUSTATIUS.

Echt oud-hollandsch is het karakter van St. Eustatius' Oranjestad. Knus en klein is het bastion en fort; de oude kanonnetjes op hun rolwagens steken nog steeds hun vuurmonden uit de schietgaten van den ringmuur op den veertig Meter hoogen rots boven de zee en herinneren U, dat St. Eustatius in oude tijden krachtig verweer bood tegen de op verovering beluste vijandige opdringende vloot.

Die oude glorie van Statius roemrijk verleden is vereeuwigd in de laatste dagen van Januari.

Hr. Ms. torpedojager *Van Nes* bracht den Gouverneur van Curaçao en Adjudant Luitenant FENS, Mevr. VAN SLOBBE en Dochters om de plechtigheid op te luisteren.

De Etat Mayor van het oorlogsschip, een Detachement van Mariniers en Matrozen stonden reeds opgesteld op het met vlaggen versierde binnenplein van het Oranjefort, waar Autoriteiten en Bevolking zich verzameld hadden. Schoolkinderen hieven het *Wilhelmus* aan, toen Zijn Excelentie binnentrad door de lage poort en met zijn familie de eeretribune besteeg, opgericht tegenover de Gouvernementsgebouwen. Midden op het binnenplein was door de goede zorgen van *D. O. W.* kunstvol een monument opgericht van beton, een Naald slank rijzend uit een massaal driehoekig voetstuk met drie kanonnen op cementen wagentjes aan de drie hoeken, zoodat de rijzende spits opstijgend uit de vaste massa geflankeerd door verdedigingswerktuigen, luide spreekt van glorie en overwinning.

In den voet van het monument is een marmeren plaat, die met gouden letters het verblijf van MICHIEL ADRIAANSZOON DE RUYTER op St. Eustatius vermeldt. Deze plaat is een persoonlijke hulde van Gouverneur VAN SLOBBE aan Hollands grootsten zeeheld.

Daar de Commandant der *Van Nes* zijn voet verzwikt had en niet naar boven kon klimmen, werd de onthulling verricht door den 1e Officier Luitenant MEERENS.

Alvorens hem hiertoe uit te noodigen, hield de Ontvanger van St. Eustatius, dienstdoend Gezaghebber, de Edelachtbare Heer X. KRUGERS de volgende rede:

Excellentie, Mevrouw van Slobbe, 1ste officier van Hr. Ms. „Van Nes", Autoriteiten, Dames en Heeren. — Eerbiedig moge ik Uwer Excellentie welkom heeten en dank zeggen, dat Gij deze plechtigheid met Uwe tegenwoordigheid hebt willen opluisteren.

Toen op 24 Maart 1907 ter gelegenheid van den 300sten geboortedag van onzen grootsten Admiraal Michiel Adriaanszoon de Ruyter allerwege in ons Koninkrijk met grootsche feesten hulde gebracht werd aan zijn de roemrijke nagedachtenis, wilde Sint Eustatius daarbij niet ten achter blijven en ook zij wilde hem, die in de geschiedenis van ons Eiland zoo'n belangrijke rol speelde, eeren door een eenvoudig gedenkteeken op te richten. Tijdens het eerste bezoek van Uwe Excellentie aan Sint Eustatius werd het plan opgevat, om dit min of meer vergankelijk gedenkteeken te vervangen door een bescheiden meer duurzaam monument, hetwelk meer bestand tegen den tand des tijds, blijvend uiting zou geven van Statius' hulde en dankbaarheid aan roemrijke nagedachtenis van Neerlands' grootsten zeeheld.

Onnoodig en overbodig lijkt het me U hier een opsomming van den gigantenarbeid en het enorme en geniale levenswerk van de Ruyter te geven: historici en schrijvers van naam hebben dat reeds op uitgebreide wijze gedaan. Ieder rechtgeaard vaderlander toch kent in groote trekken Michiel de Ruyter's leven en werken: het schoolkind zingt zijn lof in liederen, welke in moederland, Oost en West weerklinken. Het zij mij slechts geoorloofd eenige misschien minder bekende bijzonderheden uit de Statiaansche geschiedenis naar voren te brengen, episodes, waarbij de Ruyter een belangrijke rol in de geschiedenis van ons Eiland gespeeld heeft.

Van zijn eerste bezoek aan St. Eustatius in Februari 1641, toen hij als koopvaardijkapitein in dienst van de gebroeders Lampsios uit Vlissingen ons eiland bezocht, zijn niet veel bijzonderheden bekend: zijn bezoek was dan ook zuiver commercieël en St. Eustatius was pas kort sinds 1635 gekoloniseerd. Hetzelfde wat ik zoo juist zeide, geldt voor zijn tweede bezoek, ook als koopvaardijkapitein, in 1643: de scheepsjournalen zijn te karig in het geven van bijzonderheden.

Vele jaren zouden verstrijken alvorens de Ruyter ons Eiland wederom zou bezoeken. Belangrijke gebeurtenissen in de internationale politiek hadden zich sinds zijn laatste bezoek in Europa en elders afgespeeld.

De Ruyter sinds 1652 in dienst van de Admiraliteit van Zeeland gekomen, werd in 1653 bij keuze benoemd tot vice-admiraal bij de Admiraliteit te Amsterdam. Daarmee was de periode van koopvaardijkapitein afgesloten en is hij sindsdien tot zijn dood in dienst van de Marine van de Staten van Holland gebleven.

Er heerschte omstreeks 1660 een groote welvaart op St. Eustatius en onze andere West-Indische eilanden, zoodanig zelfs, dat de Hollanders zoo langzamerhand de geheele Westindische handel tot zich trokken. Dat de Engelschen speciaal zulks met leede oogen zagen, laat zich begrijpen en de gevolgen van dien naijver bleven niet uit. Ondanks het feit dat wij met Engeland op voet van vrede leefden, vooral ook ingevolge het tractaat van confederatie en vriendschap van 1663, stonden de bezittingen van de West-Indische Compagnie in West-Afrika en de Antillen, voortdurend bloot aan plundering, brandschatting en zelfs verovering. Deze euveldaden worden gepleegd door de *Royal African Company*, een maatschappij onder bescherming staande van leden van het Engelsche Koninklijk Huis. Een vloot van die maatschappij onder bevel van Robert Holmes plunderde en brandschatte in 1664 op schandelijke wijze Tobago en St. Eustatius, terwijl een jaar tevoren door denzelfden Holmes een roof- en plundertocht tegen onze bezittingen in Guinea en de Kaap-Verdische eilanden ondernomen was.— Vertoogen daartegen door de Staten-Generaal bij den Engelschen Koning Karel II hadden geen resultaat, de koning zeide toch, niet aansprakelijk gesteld te kunnen worden voor daden door individueele kooplieden gepleegd, minder nog zich te kunnen mengen in geschillen tusschen twee handelslichamen. Dat spelletje kon natuurlijk niet zoo door gaan, en was het daarom niet te verwonderen dat de Staten van Holland besloten zelf het recht in handen te nemen. Raadspensionaris Johan de Witt besefte echter zeer goed, dat indien voorbereidingen gemaakt werden om zooals het van plan was een oorlogsvloot van 12 schepen onder bevel van Commandeur van Kempen in orde te maken en uit te zenden naar Guinea en de Antillen, dit plan direct in Engeland zou bekend worden: de Engelschen beschikten ten tijde van den toenmaligen gezant Downing over een uitstekend geoutilleerde spionnagedienst! Neen, zoolang het reeds genoemde tractaat van vriendschap en confederatie van 1663 nog van kracht was, moest naar een anderen weg worden uitgezien. Het was dan ook dezelfde Johan de Witt, die op een vergadering van het Geheim Besogne der Staten Generaal bij het voorlezen van de op die vergadering genomen resoluties, het besluit liet inlasschen om de Ruyter, die zich toen met zijn vloot in de Middellandsche Zee bevond, te gelasten om in het diepste geheim zich eerst naar de Westkust van Afrika en daarna naar de Antillen te begeven, teneinde de door de Engelschen genomen forten en bezittingen te heroveren. Deze geheime behandeling van de kwestie slaagde volkomen: zelfs Downing heeft er niets van vernomen!

Een en ander werd conform uitgevoerd: en nadat de Ruyter zich op West-Afrika ten volle van zijn taak had gekweten, stak hij den Atlantischen Oceaan over en kwam na een zware en moeilijke reis te Barbados aan. Vandaar zeilde de vloot op naar Martinique, alwaar na provianderring en de noodige reparaties aangebracht te zijn, de Ruyter besloot met de voorhoede van 7 schepen op te zeilen naar St. Eustatius, alwaar de rest van de vloot onder vice-admiraal van Meppel zich na eenige dagen met de hoofdmacht zou vereenigen. Op de vloot was inmiddels bericht gekomen, dat de 2de Engelsche oorlog officieel uitgebroken was. Op weg naar Statius werden dan ook vele Engelsche schepen als prijs genomen, of na ontlast te zijn van hun bemanning en rijke lading vernield. Zoo kwam de Ruyter in den nacht van 14 op 15 Mei 1665 op de reede van St. Eustatius aan. Toen de bevolking bij het krieken van den dag zoo'n groote vloot voor anker zag, sloeg hen de schrik om het hart: de plundering van verleden jaar door Holmes zeer vakkundig en grondig bedreven, lag nog maar al te versch in het geheugen, en men dacht niet beter dan dat Holmes nog eens teruggekomen was. Men begrijpt dat de vreugde groot was, toen het een Hollandsche vloot onder de Ruyter bleek te zijn en onder gebulder der saluutschoten en groot gejuich der menigte, werd de Ruyter plechtig door den Gouverneur en Raden ontvangen. Den volgenden dag kwam de achterhoede van de vloot onder vice-admiraal Meppel en de kapiteins Van Nes, Sweerts, Swart en 't Hoen op de reede voor anker.

Veel bijzonderheden omtrent dat verblijf van de Ruyter en zijn vloot zijn niet bekend. We vinden in de scheepsjournalen van de Ruyter vermeld, dat de fortificatien en verdedigingswerken van het eiland in zeer verwaarloosden toestand waren, en teneinde daarin eenigszins tegemoet te komen, stond hij aan den Gouverneur 700 pond buskruit af. Voorts dreigde een orkaan groot gevaar te worden voor de op de reede geankerde vloot: men wist toen reeds voldoende, wat een orkaan op de Bovenwindsche eilanden beteekende!

Een zestal Engelsche prijzen werden ter plaatse verkocht of, wat meer waarschijnlijk is geruild, voor suiker en katoen.

De Ruyter verbleef tot 17 Mei op Statius: dien avond vertrok de vloot bestaande uit 12 oorlogschepen het provianddschap, een [illegible] zestal volgeladen prijzen van de [illegible] van St Eustatius, teneinde den terugweg naar het moederland te aanvaarden.

Bovenstaand is een beknopte weergave van de historische feiten betrekking hebbende op de de Ruiter's bezoeken aan St. Eustatius en speciaal het belangrijkste bezoek, dat van 1665, ter herdenking waarvan deze eerezuil opgericht werd. St. Eustatius moet toch wel een belangrijke nederzetting en een kostelijk bezit der West-Indische Compagnie geweest zijn, dat voor haar behoud zelfs Neerlands' grootste admiraal uitgezonden werd.

Ja! Statius! ge waart groot in Uw verleden, ge waart toen een der kostbaarste parelen van de West-Indische kroon. Zeker, de grootheid der wereld is niet onvergankelijk en vrouwe Fortuna is grillig in geven en weer terug nemen van haar gunstgaven, maar is *l'histoire se répète* dan slechts een ijdele phrase? Zal St. Eustatius dan niet meer uit haar meer dan een eeuw langen staat van verval ontwaken kunnen? Statianen, ziet terug in de geschiedenis van Uw eiland! Gedenk Uw roemruchte voorvaderen, die gezwoegd en gevochten hebben om Uw Statius te brengen tot wat het toendertijd was: *The golden rock of the West-Indies*!! Zeker, zwaar zijn de slagen geweest, welke Statius troffen: ik denk slechts aan 1781, toen Admiraal Rodney Statius, haar laatsten zwaren slag toebracht, en er geen de Ruyter meer was om haar de reddende hand toe te steken!

Indien gij echter indachtig zijt Uw grootsch verleden en eendrachtig samenwerkend de vaste wil bij U wortel heeft geschoten om Uw Statius te willen en te zullen opheffen, dan geef ik U de verzekering, dat met Godes onmisbaren steun, tesamen met Uw vasten wil, Uw energie en Uw werkkracht het Statius van thans uit haar ruïnes zal oprijzen en verjongd zal opstaan om de haar toekomende eeuwenlang bezeten eervolle plaats onder de West-Indische eilanden weer in te nemen.

Na de onthulling hield Luitenant MEERENS eveneens een gevoelvolle speech, de schoolkinderen zongen: „Ik zing van een Ruiter koen, en In een blauw geruiten kiel." en het *Wilhelmus.*

Z. Exc. de Gouverneur en familie dalen af van de eeretribune en verlaten het plein, terwijl de officieren, marine, matrozen en burgers het mooie monument bewonderen, dat kloek ontworpen en kunstzinnig uitgevoerd, als een witmarmeren blok blinkt in de helderen maneschijn.

De economische crisis in Holland.

Aan een rede van den Heer Max van Pol, lid van de Tweede Kamer, ontleenen we de volgende gegevens over de finantieele gevolgen van de tegenwoordige crisis in Holland.

Als algemeene regel mag men aannemen, dat voor een huishouding van van een gezin zoowel als van een geheel volk de uitgaven niet grooter mogen zijn dan de inkomsten.

Het Nederlandsche volk heeft veel meer behoeften dan waarin bij de tegenwoordige crisis door onze productie kan worden voorzien.

In het laatste welvarende jaar 1929 werd in ons land voor een waarde van 2 milliard 537 millioen gld. ingevoerd. Daarentegen voerden wij dat jaar uit 1 milliard 845 millioen.

Wij kwamen dus op onzen uitvoer 700 millioen te kort.

Dit werd gecompenseerd door allerlei diensten: door de scheepvaart, door het beleggen van geld in Indische cultuurondernemingen, door het uitleenen van geld aan andere landen.

De 700 millioen, die wij tekort kwamen, werden in 1929 in hoofdzaak uit die drie bronnen gedekt.

Om den invloed der huidige crisis na te gaan, moeten wij zien hoe 't thans met die dekking gesteld is.

In 1931 daalde onze invoer tot 1 milliard 731 millioen.

In de eerste 11 maanden van 1932 tot 1 milliard 191 millioen.

Dat is een daling van ruim 50 pCt.

De uitvoer daalde in 1931 tot 1 milliard 230 millioen, in de eerste 11 maanden van 1932 tot 775 millioen, d.w.z. als we er een twaalfde bij doen, een daling van meer dan één milliard.

In 1931 was de dekking gedaald tot 69.3 pCt. en in de eerste 11 maanden van 1932 tot 65 pCt.

Spr. beschreef hierna den enormen teruggang van onze scheepvaart. Een derde is opgelegd en de groote vloot, die nog vaart, vaart bijna zonder uitzondering met verlies. De Rijnvaart is met meer dan 6 millioen ton achteruit gegaan en tegelijkertijd is het deel, dat Nederlandsche havens van de scheepvaart langs Lobith hebben, gedaald van 76 tot 71 pCt.

Wat den handel op Indië betreft is de toestand al even treurig.

De 5 voornaamste producten, suiker, rubber, koffie, thee en tabak, brachten in 1929 op 954.8 millioen. In 1931 was de opbrengst dierzelfde producten 358.9 millioen, dat is dus een achteruitgang van 600 millioen.

Dienovereenkomstig daalden ook de aandeelen op de Amsterdamsche beurs.

Wat de leeningen aan het buitenland betreft wees spr. er op, dat we alleen aan Duitschland 3 miliard gulden leenden, meer dan eenig ander land van Europa. Dat is niet zoo'n mooie nooit voor ons. We hebben ons laten lokken door hooge voorgespiegelde rente, maar hoeveel van die rente komt thans nog binnen?

De crisis, aldus spreker, toont dit beeld. De bronnen van inkomsten, waarmee we ons tot voor kort konden dekken, zijn tot een minimaal bedrag terug geloopen.

Dientengevolge daalde ook de opbrengst onzer belastingen.

De opbrengst van de inkomstenbelasting wordt thans geraamd op 50 millioen en was tot voor kort nog 90 millioen.

Er moet dus bezuinigd en van den anderen kant van ons dalend volksinkomen meer aan belastingen worden opgebracht.

Spr. zeide, dat onlangs de Tweede Kamer het wetsontwerp betreffende de opcenten op de Gemeentefondsbelastingen had aa genomen.

Dit wetsontwerp legt op de inkomsten boven de f 30,000 stijgende lasten zelfs tot 150 pCt. De hoogste inkomens betalen krachtens deze nieuwe belasting 15 pCt.

Met al het andere wat er bij komt, moeten enorme bedragen worden opgebracht.

In de Tweede Kamer is een inkomen uit vermogen genoemd van 7½ millioen. Het rente-inkomen van dat vermogen was gesteld op 2 pCt,, dus het inkomen bedroeg f 150.000. Welnu, van dat inkomen van f 150.000 wordt f 112.500 aan belasting betaald! (Uitroepen van verwondering).

Men kan dus niet zeggen, dat de hooge inkomens niet getroffen worden.

Spr. zeide, dat de crisis werkelijk een noodtoestand in het leven heeft geroepen.

En de regeering en de volksvertegenwoordiging staan dientengevolge voor ontzaglijke moeilijkheden.

Spr. verwees naar onze agrarische productie.

De tijd ligt nog niet zoo ver achter ons, dat ons eigen land voor 50 pCt. in zijn eigen graanbehoefte voorzag. Toen kwam Amerika met zijn graanbouw en dat bracht de eerste omwenteling. Toen ging men zich hier op groote schaal toeleggen op de veeteelt en de teelt van fijnere producten. En nu is weer heel de basis van onze agrarische productie totaal ondermijnd.

Hoe kunnen we in die geweldige *„downfall"* voorzien?

„Dát is de benauwende vraag, die zich heeft opgedrongen.

We hebben allerlei steunwetten gekregen, steun voor dit en steun voor dat. Honderden millioenen geven we aan steun uit.

Maar dat kan onmogelijk zoo doorgaan. Het is eenvoudige economische waanzin.

De vraag dringt zich nu op: is deze crisis een tijdelijk verschijnsel of is zij meer? Is zij de zelfvernietiging van een sociaal-economisch systeem?

Spr. meende, dat dit laatste het geval was. Hij wees er op, dat we met onze tarwe een geheele wereldoogst vóór zijn, zoodat al gezegd is, dat we alleen door de ramp van een misoogst van de tarwe voor een geheel jaar nog te redden zijn.

Onze eigen textiel-industrie is door de Japansche concurrentie totaal verdrongen. Dáár een laag levenspeil en bijna geen sociale lasten. Gevolg is dat niet meer geconcurreerd kan worden.

Nu kunnen we natuurlijk het levenspeil van onze arbeiders niet omlaag gaan drukken naar dat van Japan en ook de sociale lasten kunnen we niet afschaffen.

En wat zien we nu gebeuren? Dat allerlei industrieën met Europeesch kapitaal verplaatst worden naar landen met lagere loonen?

Is dat wereldsysteem, deze vrije wereldconcurrentie te handhaven?

Hier hebben we, aldus spr., nu de kern van *„Quadragesimo Anno"* van Paus Pius XI, die uitdrukkelijk zegt dat deze toestand niet te handhaven is.

Maar daar volgt ook uit, dat we niet vandaag of morgen uit deze crisis uit zijn.

Geen sprake van.

Er zal diep ingegrepen moeten worden in heel het economisch leven.

De tijdelijke maatregelen, die thans genomen worden, moet men daarom beschouwen in verband met het geheel.

Onze katholieke Staatspartij staat in dit opzicht voor een ontzaglijke taak, en men moet wel beseffen, dat men die taak niet in 4 jaar zal kunnen afwerken.

Van *„Rerum Novarum"* van Paus Leo XIII is in 40 jaar nog maar een klein deel verwezenlijkt. Thans stelt *„Quadragesimo Anno"* veel verder gaande eischen: het stichten van een geheel nieuwe juridisch-economische orde. Die eischen zullen we niet in een paar jaar kunnen vervullen.

Een geweldige taak rust op ons, die we alleen kunnen oplossen in samenwerking met de allerbesten van ons volk.

Wat is nu onze plicht?

We hebben menschen noodig, die het groote geheel overzien en zich met hart en hoofd wijden willen aan den ontzaglijken arbeid van het stichten eener nieuwe maatschappelijke orde.

Spr. hoopt dat bij de overtuiging heeft bijgebracht, dat de groote taak, die wij, in dit tijdsgewricht te vervullen hebben, alleen kans van slagen heeft bij eensgezinde samenwerking van heel het volk.

Eensgezinde samenwerking!

Deze alleen zal in staat zijn om de nieuwe ordening, welke komen moet, tot stand te brengen.

Een versch eitje

Een aardige tegenhanger van het art. van den Heer P. van Heeswijk over *Rasveredeling* van het Pluimvee in ons vorig nummer, vonden we in *Zonnebloemen* over *het Versch eitje* en de *Ueber-kip.*

Als ge een versch eitje o[illegible]ikt, eet ge 't op en gaat tevreden we[illegible] weet, dat gij iets voedzaams geg[illegible] hebt, dat is U genoeg. Over den s[illegible]ak der eieren denkt hij niet na. Al[illegible]ij niet bepaald stinken, is het den [illegible]ensch hetzelde, hoe ze smaken. H[illegible] vindt het b.v. veel belangrijker, dat zij op de punt staan als men ze flink op tafel neerzet. Dat kan men ook met gloeilampen doen!

„Maar waarom aan de eieren zoo weinig smaak is in den laatsten tijd", zegt WALTHER KIANLEHN in *„Lebmans Trostfibel und Gelächterbuch*, dat bij E. Rowohlt in Berlijn verschenen is, „waarom aan de eieren zoo weinig smaak is, dat kan [illegible] menschen schelen."

Hij heeft het blijkbaar over gerationaliseerde Duitsche kippen, al vin[illegible] zijn klacht misschien ook bij onze Hollandsche kippen, bij ons beroemde Barneveldsche ras een gewillig oor. Hij maakt zich in alle geval tot tolk van de kippen en vertelt, dat „de kippen dien papperigen smaak aan de eieren geven, omdat men ze uit hun vroolijk bestaan op het platteland heeft verjaagd naar het gerationaliseerde legbedrijf in de hoenderparken.

„Ik wil niets van die hoenderparken zeggen, maar ik betwijfel, of den kippen die voortdurende dwang tot leggen en altijd datzelfde voer nu wel bevalt.

„Vroeger legde een normale kip 120 eieren in het jaar en nu zoo ongeveer het dubbele aantal. Deze overwinning danken we aan de Amerikanen, die hun kippen die Europeesche slaperigheid hebben afgeleerd.

„Op een behoorlijke Amerikaansche boerderij mag een kip maar 3 uur slapen. De rest van den tijd wordt ze met electrisch licht wakker gehouden en met ultra violette stralen bestraald. Dan krijgt de kip die eierdiarhee, die de mensch opvoering der eierproductie noemt.

„Als men den verkooper zegt, dat zijn eieren niet veel smaak hebben, omdat de kippen een veel te saai leven hebben, dat doet hij dadelijk wat om zijn kippen op te vroolijken.

„Op de Amerikaansche boerderijen krijgen de kippen dan tegelijk met hun ultra-violette licht ook een portie [illegible] dan smaken de eieren nog papperiger.

„Wat was het vroeger niet een feest in het koele morgenuur aan de ontbijttafel een eitje open te tikken. In den diepgelen dooier weerspiegelde zich de herinnering aan de stralende zon over het boerenerf en als het ei pittig smaakte, konden de fijnproevers je precies vertellen, wat voor lekkers de kip wel gegeten had. Tegenwoordig smaken de eieren bijna altijd naar klei. Dat komt, omdat de kippen niet meer zelf hun voedsel mogen zoeken. De kip is geen kip meer, maar alleen een eierlegmachine.

„Ik heb er met een eierboer over gesproken. Hij keek me lang nadenkend aan. Toen zei hij dat hij eens zou probeeren, er een fijnen smaak aan te geven. De wetenschap wist daarvoor wel een oplossing."

Nu heeft hij mij geschreven, dat hij binnenkort eieren met citroen- en met sinaasappelsmaak op de markt zal brengen."

Deze kostelijke spot over de überkip bevat een kern van waarheid. Er is tusschen eieren en eieren een groot verschil.

Waar het precies aan ligt, weet ik niet. Wat voor voer andere kippen krijgen, ik heb het niet onderzocht. Maar in Genève bv. heb ik in een gekookt eitje heelemaal geen trek. Ze smaken daar lang niet zoo goed als bij ons.

Maar gaan wij ook niet den kant van de Standardiseering op?

Conclusie dus: Geef uw kippen goed voedsel, maar sluit ze niet op in een kippenhok, maar laat ze vrij rondscharrelen op uw [illegible] in uw coenucoe en [illegible] laat ze ook haar eigen voedsel zoeken.

BERICHTEN.

Administrateur van financiën.

Bij Kon. besluit d.d. 21 Januari is de heer P. C h r. M. v a n d e r D r i f t, inspecteur der directe belastingen, invoerrechten en accijnzen, met ingang van 6 April, aanvankelijk voor een tijdvak van ten hoogste 6 jaren, benoemd tot administrateur van financiën in Curaçao.

Uitgifte Hollandsche Jubileum-zegels.

Bij het vierde eeuwfeest der geboorte van Willem van Oranje.

Gedurende het tijdvak van 1 April t.m. 31 December 1933 zullen naast de gewone Hollandsche frankeerzegels van Rijkswege herdenkingspostzegels worden uitgegeven ter gelegenheid van het vierde eeuwfeest der geboorte van Prins Willem van Oranje.

Deze zegels zullen worden uitgegeven in de frankeerwaarden 1½, 5, 6 en 12½ cent, en zullen zonder bijslag verkocht worden.

De zegels zullen toepasselijke voorstellingen dragen, n.l. het wapen (voor het zegel van 1½ cent) en de reproductie van de beste portretten van den Prins, n.l. het portret van de gravure van Goltzius (voor het zegel van 5 cent), dat van het schilderij van Key, hangende in Mauritshuis (voor het zegel van 6 cent) en het portret te Kassel, toegeschreven aan Moro (voor het zegel van 12½ cent.)

Hooge gast.

De vorige week Zaterdag passeerde alhier aan boord van de Duitsche M.S. *H. G. Horn* de bekende Duitsche romanschrijver Rudolf Herxog en de vorige staatssecretaris Schmid, schoonbroeder van den eigenaar van de Horn linie.

Beide heeren maken een rondreis door de West-Indiën en zullen op hun terugreis naar Hamburg weer Curaçao aandoen.

Een oud bekende.

Bij K. B. is benoemd tot rechter-plaatsvervanger in de rechtbank te 's Gravenhage mr. W. M. A. Weitjens, oud-tijdelijk lid van het Hof van Justitie van Curaçao.

Dr. Benjamin de Sola.

In de jongste Februari-aflevering van de *West-Indische Gids* vertelt de Heer Mr. B. de GaayFortman zeer interessante bijzonderheden over dezen Curaçaoschen Doctor Medicinae BENJAMIN DE SOLA, die in 1749 te Amsterdam (?) geboren en 23 October 1817 overleed op Curaçao, die, zooals de schrijver van het artikel hem noemt „een man van beteekenis was in de Curaçaosche samenleving." De meeste historische gegevens afkomstig uit oude registers enz. zijn bijeenverzameld en voor dit artikel afgestaan door den Heer Jossy M. L. Maduro, „den fijnen speurder in de bronnen der Curaçaosche geschiedenis." — In de Openbare leeszaal ligt dit nummer van de *West-Indische Gids* op de leestafel.

Wel niemand zal vermoeden, dat art. 17 van de nieuwe politiekeur (afgekondigd in 1932), waarbij het verboden wordt, om muren, wanden schuttingen, enz aan de buitenzijde *wit* te beschilderen, bepleisteren of te kalken (witten), eigenlijk van dezen Dr. Benjamin de Sola afkomstig is, die daarop in den Raad van Politie den 22 April 1817 reeds had aangedrongen en wat sinds dien tijd dan ook steeds verboden is geweest.

Stoomverbinding.

Men moet al de ellenden van vroegere zeiltochten naar de Bovenwinden persoonlijk hebben ondervonden om dankbaar te waardeeren de meer moderne stoomverbinding met de *Atlas*. Wat een verschil, een stoombootcabine met heerlijk bed, of een hondenhok met strooligging, of zelfs de Gouverneurshut op de schoener *Estelle*. Nette waschgelegenheid met een overvloed van water en handdoeken en zeep in plaats van een tinnen pannetje met een handvol lauw water. De tafel aan boord van de *Atlas* is goed verzorgd met rijke verscheidenheid. CONSTAN DOMACASSÉ van Bonaire is een flinke kok, die mooie schotels weet klaar te maken en iederen dag heerlijk smakend brood versch bakt, ook taart, tulband, toast en krentenbrood

De Waiter HARRY VERVUUR, Surinamer, doet al zijn best U goed te bedienen met zijn helper VENANCIO GOMEZ van Aruba, die ook de hutten zindelijk verzorgt. De Hofmeester ANTONIO ANTONIO houdt een wakend oog en let er op, dat alle passagiers op hun eersten wenk bediend worden.

Kapitein MEINDERS is zeer tevreden over zijn bedienden en kok, en behartigt de persoonlijk belangen der passagiers met buitengewone attentie en vriendelijkheid en deelt hun iederen avond de nieuwste radioberichten mee.

De K.N.S.M. heeft in Kapitein MEINDERS een gezagvoerder, die op prettige wijze propaganda maakt voor de Lijn en op alle eilanden zijn best doet om meer vracht voor zijn boot te verkrijgen. **De Kolonie Curaçao trof in hem een gewiekste tusschenpersoon**, die ongevraagd, uit werkelijke belangstelling zijn beste krachten inspant om de Bovenwindsche eilanden steeds inniger met het hoofd-eiland te verbinden.

Zijn werken voor meer uitvoer van de eilanden naar Curaçao wekt bewondering. Hij streeft naar geregelden aanvoer van vee van St. Eustatius en St. Martin; verlangt, dat men op dit laatste eiland zal beginnen met den verkoop van garnalen, vruchten, groenten, en biedt aan allen, die het verlangen zijn tusschenkomst aan.

Langzamerhand zal de stoomverbinding meer eenheid brengen onder de eilanden van Boven en Onder den wind. Het passagiersverkeer tusschen de eilanden is al vrij druk en de aanvoer van koeien, schapen, geiten, kippen, kalkoenen vrij geregeld.

De Fransche en Engelsche eilanden hebben hun stoomverbinding, Holland de zeevarende natie, mag daar niet voor onder doen, zonder als minderwaardig beschouwd te worden.

Een nieuw Papiamentsch gebedenboekje.

Deze week is er een nieuwe uitgave verschenen van het oude gerenommeerde gebedenboekje: *Pidi i lo boso haya*. Reeds sedert een paar jaar was de vorige editie uitverkocht. Voortdurend vernam men de klacht, wanneer toch weer eens nieuwe boekjes verschenen. Ze zien er zeer mooi uit, duidelijk gedrukt, van eenige nieuwe gebeden voorzien en kosten maar één gulden, en zijn overal bij de gewone verkoopplaatsen verkrijgbaar:

Aan het St. Thomas-College, bij de Eerw. Zusters, bij de Coöperatieve enz. enz..

„Oost en West."

De Koninklijke Vereeniging „Oost en West," afdeeling Curaçao houdt a. s. Woensdag 8 Maart, des avonds ten 8 uur in het Zeemanshuis, Klipstraat een buitengewone Algemeene Leden-vergedering, tot verkiezing van een nieuw bestuurslid in plaats van Kapt. W. Antheunissen, die wegens vertrek naar Nederland als bestuurslid bedankt heeft.

Als candidaten worden door het Bestuur aanbevolen de Heeren P. R. Küp en Luit. H. Molenbrugge.

Ministerieele Verklaring omtrent de muiterij a/b van de Zeven Provenciën.

In de Vergadering van de Tweede Kamer op Dinsdag 7 Februari ll. waarbij 90 leden en zes Ministers tegenwoordig waren, legde de Minister van Defensie de Heer DECKERS, de volgende verklaring af:

„Mijnheer de Voorzitter! De regeering stelt het op prijs de gelegenheid te hebben te dezer plaatse een verklaring af te leggen naar aanleiding van de muiterij aan boord van Hr. Ms. *De Zeven Provincien*, een misdrijf, waarvan de Regeering en het Nederlandsche volk met leedwezen en verklaarbare ergernis hebben kennis genomen.

Aan boord van het muitende schip bevinden zich 16 officieren, 9 Europeesche onderofficieren, 140 inheemsche schepelingen.

De Zeven Provincien volgt thans sedert den nacht van Zaterdag op Zondag zuidwaarts de kust van Sumatra en wordt op korte afstand gevolgd door een Gouvernementsvaartuig, aan boord waarvan zich bevinden de commandant van *De Zeven Provincien*, 7 officieren, 10 Europeesche onderofficieren en 20 Europeesche korporaals en manschappen. De overige bemanning van *De Zeven Provincien*, bestaande uit 4 officieren, 7 Europeesche onderofficieren, 17 Europeesche korporaals en manschappen en 106 inheemsche schepelingen, bleef achter aan den wal. Het achtervolgende Gouvernementsvaartuig is in staat omtrent plaats en koers van *De Zeven Provincien* juiste inlichtingen te geven. Volgens de laatste berichten bevond het schip zich ter hoogte van Simoek, bezuiden Nias.

De noodige strijdkrachten, de kruiser *Java*. torpedobootjagers, onderzeebooten, bewapend met oorlogstorpedo's, **en vliegtuigen bewapend met bommen, worden samengetrokken om** de muiters tot overgave te dwingen. Van onderhandeling kan en mag geen sprake zijn. Geschiedt de overgave niet onmiddellijk en onvoorwaardelijk, na sommatie, dan zal met geweld worden opgetreden.

Ingrijpende maatregelen zullen worden genomen tegen verderfelijke invloeden, die de geesten hebben rijp gemaakt tot aanranding van het gezag, door Landsdienaren, die vrijwillig den plicht op zich hebben genomen, dat gezag te dienen."

Toen Minister Decker, op 7 Febr. deze verklaring aflegde, was het einde der muiterij en de overmeestering van het schip nog niet bekend.

POLITIE-BERICHT.

Het publiek wordt gewaarschuwd tegen in omloop gebracht valsch geld.

O. a. circuleeren ook vervalschte Curaçaosche „vijf gulden" bankbiljetten die veranderd zijn in „tien gulden" biljetten.

De twee dames-toeristen.

De *Curaçao Trading Company* verzoekt ons, de ware toedracht te publiceeren van wat de Amerikaansche Dames CARRUTH en MC.CLELLAN, toeristen van het S.S. *Mauretania*, is overkomen: een verzoek, waaraan we volgaarne voldoen.

Er zijn zooveel en zoo verschillende verhalen in omloop gebracht omtrent het gebeurde met de Amerikaansche Dames Marion McClellan en Virginia J. Carruth, passagiers van de toeristenboot *Mauretania* van onze opdrachtgevers van de *Cunard-Lijn*, in den namiddag van 9 Februari ll. dat wij ons verplicht zien een verklaring te geven, die een juist verhaal, dat alle vertrouwen verdient, zal bevatten van het gebeurde, opdat het geëerde publiek van Curaçao en ook de lokale en buitenlandsche pers een waarachtig, kort en bondig verslag in handen zal krijgen, waarop hun informaties en commentaren kunnen steunen.

Ongeveer om half vier P. M. dat is *te zeggen, dertig minuten nadat de Mauretania* **Curaçao had verlaten**, werden wij door een beambte der douanen van Caracasbaai per telefoon opgeroepen, om ons te melden dat de Dames Marion McClellan en Virginia J. Carruth waren achtergebleven, omdat zij misleid waren door twee chauffeurs, die hen in plaats van ze van Willemstad naar Caracasbaai te brengen, langs een der zijwegen in de richting van de badplaats *Jan Thiel* vervoerden en ze daar beroofden van hun portefeuille $ 67 inhoudende.

Wij antwoordden den douanen-beambte, dat hij voor onze rekening een auto kon nemen en verzochten hem te zorgen, dat de twee Dames naar ons kantoor werden gebracht, waar zij dan ook na ongeveer een kwartier aankwamen en waar we van hen persoonlijk een verslag ontvingen van het gebeurde.

Onmiddellijk stelden wij ons in verbinding met den Amerik. Consul, Hon. F. Burt, om hem in kennis te stellen van het gebeurde.

Onderwijl zonden we een radiogram naar den kapitein van de *Mauretania* om hem op de hoogte te brengen van het voorval, en daarenboven om te wijzen op de verschillende gelegenheden om de reis naar New York voort te zetten, en ook de gelegenheid, die zich voordeed om het met S.S. *Libertador* de reis naar Maracaibo te maken en vandaar met een vliegtuig naar La Habana, waar ze Dinsdag 14 Februari 2.15 p.m. konden aankomen, dus nog voor het vertrek van de Mauretania uit die haven: en zonder verwijl ontvingen we de volmacht van den kapitein om de dames op rekening van de *Cunard-lijn* van hier naar Maracaibo te verschepen en vandaar verder met een vliegtuig naar La Habana, om van daar weer met de *Mauretania* de reis te kunnen voortzetten.

Een vertegenwoordiger van ons kantoor vergezelde de Dames naar het Politie-bureau van Curaçao; waar zij hun verklaringen aflegden, welke krachtdadig hebben bijgedragen om de misdadigers te vinden.

Onmiddellijk na het verstrekken dier *inlichtingen aan de politie*, zetten wij onze bemoeiingen voort om de Dames hun reis te laten voortzetten en wij wenschen van deze gelegenheid gebruik te maken, om onzen hartelijken dank te betuigen aan den Hon. F. Burt, Consul van Amerika, den Vice-Consul, den Heer Flavin, en ook aan onzen geachten vriend, den Hon. Horacio Leyba, Consul-Generaal van Venezuela in Curacao, voor de welwillenheid en attenties, die ze ons hebben bewezen in het klaarmaken van documenten, enz., die noodig waren voor de reis der Dames naar Maracaibo en verder naar La Habana.

Ten slotte wenschen wij ter kennis te brengen van het publiek in het algemeen en van de lokale en buitenlandsche pers, dat alle onkosten voor de Dames CARRUTH en McCLENNAN op hun reis per S.S. El Libertador *naar Maracaibo, hun reis per vliegtuig vandaar naar La Habana, en hun verblijf in Maracaibo* **alleen en uitsluitend** *zijn betaald door de „Curacao Trading Company S.A. Curacao, voor rekening van onze lastgevers de Cunard-lijn, eigenaars van het S.S. Mauretania.*

Curacao Trading Co S.A.

Ondoordacht en Onverantwoordelijk.

Een droeve nalatenschap in Duitschland is ongetwijfeld een der laatste noodverordeningen van het kabinet von Papen en wel de maatregel, waardoor de zorg voor de verwaarloosde, achterlijke en erfelijk belaste jeugd tot een minimum wordt beperkt.

Wij waren in staat om enkele belangrijke mededeelingen daaromtrent machtig te kunnen worden, die een verschrikkelijk licht werpen op de gevaarlijke consequenties, die uit dezen maatregel van von Papen voortvloeien.

U moet zich voorstellen wat dat beteekent: alle verwaarloosde, achterlijke en erfelijk belaste jeugdige personen, die een gevaar opleveren voor de samenleving, moeten onmiddellijk uit de Rijksopvoedingsgestichten ontslagen worden: en dat zijn er ongeveer 30.000. Dus 30.000 jeugdige personen krijgen een briefje in hun hand geduwd waarop staat: „op grond van de jongste noodverordening wordt de jeugdige X heden ontslagen en is thans aangewezen om zich op het „Bureau voor jeugdzorg" te melden.

Meent u dat al deze personen zich zullen komen aanmelden? Ze denken er nog niet aan. In het eerste het beste café wordt de verkregen vrijheid eens befuifd. Dan wordt er een bende gevormd, een „kliek," zooals dat in Duitschland genoemd wordt, en dan bedoelt men daarmee jeugdige misdadigers, die in een soort onderwereld l.ven. Zij gaan geregeld hun 6 Mark steun halen, maken het geld onmiddellijk op — wat zouden ze er anders mee doen? en voor de rest lijden ze honger en gebrek. Dat is het ongelukkige lot van al die menschen, die geen jaren meer geld in handen kregen en die niet voor zich zelf behoefden te zorgen.

Enkele dagen geleden werd er in Berlijn een jongen in het tuchthuis gebracht, die onlangs uit een Rijksopvoedingsgesticht was weggeloopen en die in Berlijn de aanvoerder was geworden van politieke onlusten. Toen schreef hij een brief aan zijn ouders, waarin hij met den meesten aandrang verzocht, dat zij toch alles in het werk zouden stellen om hem opnieuw in een Rijksopvoedingsgesticht onder te brengen. De directeur sprak eens met den jongen en merkte aanstonds, dat deze jongeman, in tegenstelling met vroeger, het zeer goed meende. Ook de rechtbank was het daarmede eens. Het bevel tot inhechtenis nemen werd ingetrokken en de jongen kwam weer in het Rijksopvoedingsgesticht — en nu juist komt de noodverordening.

Alle jeugdige personen boven 19 jaar en dat zijn er 30.000, worden ontslagen. Moet die jongen weer terug naar de gevangenis? Men heeft 'em maar naar huis gestuurd en dat is veel beter, want iemand, die aan het genezen is, moet men niet opnieuw besmetten.

Het is werkelijk tragisch, dat deze jonge menschen, die in de opvoedingsgestichten aan regelmatige arbeid werden gewoon gemaakt en een vak konden leeren, nu ineens in het harde leven naar een immoreele omgeving worden terug gestooten. Later kan men voor hen een plaats opzoeken in een klein bedrijf, er wordt dan voor hen kostgeld betaald: ze wennen weer aan het gezinsleven en men tracht weer ordentelijke burgers van hen te maken. De noodverordening maakt een einde aan dat alles. De jongens hebben hun vak nog niet geleerd, er wordt geen kostgeld meer betaald en de baas zegt: Ja jongen, voor niets kan ik je ook niet houden!

Zoo'n jonge halfwas-kerel staat op straat. Alle opvoedende arbeid, die men voor hem heeft verricht, is tevergeefs geweest. De staat heeft iederen dag bijna vier gulden voor hem betaald. Weggegooid geld? Is dat een nieuw spaarsysteem?

Zoo zou men honderden gevallen kunnen opnoemen, waarbij heel veel opvoedend werk, dat hoop gaf voor de toekomst, ineens kapot geslagen wordt.

Bovendien moet men niet vergeten: wat men met de eene hand uitspaart, wordt met de andere weer weggesmeten .... bij de afdeeling Justitie. Of meent u soms, dat deze 30.000 jongens niet spoedig weer met den strafrechter in aanraking zullen komen? In de noodverordening staat niets anders dan dat de jeugdige personen moeten worden „ontslagen" — verder niets. Er staat niet vermeld, dat de psychopaten naar een bijzondere inrichting moeten worden overgebracht. Zelfs de gevaarlijkste individuen worden aldus gewoon op de maatschappij losgelaten.

(De Gldrl.)

Mensch en godsdienst.

Met *„liberaal"* heeft 't niets te maken, maar anecdotisch is 't wel aardig zoo vertelt W.W.F.D. in de *„Vrijheid"*:

In 1880 stichtte ergens in Missouri, iemand, die zich destijds liet bestempelen als „de grootste vrijdenker van Westen" het stadje *„Liberal"*. Georg Walser liet door de kranten bekend maken, dat alle ongeloovigen, vrijdenkers, agnostici en atheïsten der geheele wereld werden uitgenoodigd zich in zijn gemeente te komen vestigen. Geen enkele predikant of geloofsleeraar zou hen daar kunnen ergeren. Bij iedere toewijzing of aankoop van grond werd bepaald, dat er nimmer een kerk op zou mogen staan. Midden in de stad werd een Vrijdenkersgebouw gesticht, waar men .... Zondags bijeen kwam.

Spoedig echter verschenen straatpredikers en na een strijd van een halve eeuw staat men voor het feit, dat er in Liberal vier kerken bestaan en dat Walser zelf en eenige van z'n medeoprichters stierven als....... lid van de Presbyteriaansche gemeente.

Een cursus in auto-ongelukken.

Te Brussel is dezer dagen een chauffeurschool geopend voor beroepsautovoerders, welke zich van de andere hier zoo talrijk gevestigde chauffeurscholen onderscheidt door het feit, dat zij niet alleen een weinig techniek van de auto, doch ook het rijden zonder ongelukken leert, anders gezegd, men er onderwezen wordt in de regels der kunst van het *veilig verkeer*. Deze school heeft ook een herhalingscursus voor geoefende chauffeurs, waarin zij speciaal in aanraking gebracht worden met de gevaren op den weg en daarbij de middelen leeren om die te vermijden.

De Brusselsche pers, daartoe door de directie der school uitgenoodigd, profiteerde te veel van een der practische verkeerslessen, welke door de aanwezige journalisten met groote belangstelling gevolgd werd. Daarbij bleek, dat *geen* der aanwezige confraters onmiddellijk het diploma van ervaren chauffeur kon worden toegekend en zij *allen zonder uitzondering* veroordeeld werden als slechte autobestuurders. Hoe kan het ook anders? Stel u voor: gij neemt plaats in een auto, achter het stuur. Vóór u .... een pittoresk landschap. Het starten ging vlot, u is al op den grooten weg, buiten de stad. Het is een breede nieuwe asphaltbaan, niet vochtig, niet glad, een echte auto-baan. Geen schok ken, geen gevoel van snelheid, uw race levert niet het minste gevaar op.

En vertrouwend op uw bekwaamheid als autobestuurder geeft gij gas, nog meer gas! De kilometerteller stijgt tot 80 tot 85. Gij wilt negentig rijden, het is u nog nooit gebeurd. Doch nu kan het, de weg is recht, het uitzicht wijd. De baan is vrij, niemand vóór noch achter u. Alleen ginds, in de verte, buigt het landschap naar links, een bocht zou men zeggen. Is dit gezichtsbedrog? Gij zijt reeds in de te snel genomen bocht en als een dreigende horde van booze geesten duikt plotseling een rij zware boomen voor u op. Gas af, alle remmen aan. Te laat. Een slag als een kanonschot . . .gij zit tegen een boom, een vreeselijk ongeluk. Maar, oh wonder. Gij hebt u geen pijn gedaan. uw auto is niet tot gruizelementen. Er is geen boom, geen weg of geen landschap meer. Gij zit achter de schermen van 'n tooneel. Het lawaai der botsing was slechts tooneellawaai en het landschap maar . . . filmdoek. Niet gij, doch de film snelde vooruit en de auto, loopend met de wielen van den grond, bleef hangen op dezelfde plaats. Als slot dezer verbijsterende proefles ontvingen we een diagram, dat tijdens den rit al onze fouten registreerde en onze veroordeeling bevatte, „gevaarlijk achter het stuur." Gelukkig maar dat we geen auto hebben.

Bijblad van de „Amigoe di Curaçao" van 4 Maart 1933.

„DE SPORT"

Mededeelingen van „De Curaçaosche Voetbalbond."

Wedstrijd — Uitslagen.

P. Beker	Volharding	— Trekvogels	2—1
2de kl.	Olympia	— S. D. O.	1—0
	D. D. V. O.	— De Ruiter	1—0

WEDSTRIJD-PROGRAMMA.
Prince-Beker.

Zondag, 5 Maart — G JONG HOLLAND — ASIENTO
4.15 precies.

Zondag, 12 Maart — L WINNAAR G — BISMARCK
4.15 precies.

Zondag, 19 Maart — M TRAPPERS — VOLHARDING
4.15 precies.

Zondag, 26 Maart — **EINDWEDSTRIJD**
WINNAAR L — WINNAAR M
4.15 precies.

COMPETITIE-PROGRAMMA.

Zondag 5 Maart

MUNDO NOBO
2de klasse
D. N. S. — Juliana
3.00 precies

ASIENTO
Res. 1ste klasse
Bismarck 2 — R. C. C. 2
3.00 precies

2de klasse
De Ruiter — M. S. Z.
4.15 precies

Zondag 12 Maart

MUNDO-NOBO
2de klasse
D. D. V. O. — Olympia
3.00 precies

ASIENTO
2de klasse
De Ruiter — Juliana
3.00 precies

SCHERPENHEUVEL
2de klasse
D. N. S. — Scherpenheuvel
4.15 precies

Zondag 19 Maart

MUNDO-NOBO
Res 1ste kl.
Jong-Holland 2 — R. C. C. 2
3.00 precies

ASIENTO
2de klasse
D. N. S. — Olympia
3.00 precies

SCHERPENHEUVEL
2de klasse
M. S. Z. — Scherpenheuvel
4.15 precies

Zondag 26 Maart.

MUNDO NOBO
2de klasse
De Ruiter — Hercules
3.00 precies

ASIENTO
2de klasse
Juliana — S. D. O.
3.00 precies

Zondag, 2 April

MUNDO NOBO
1ste klasse
Go Ahead — Jong Holland
4.15 precies

Res. 1ste klasse
Republiek 2 — Transvaal 2
3.00 precies

ASIENTO
1ste klasse
Asiento — Bismarck
4.15 precies

Res. 1ste klasse
Trappers 2 — Trekvogels 2
3.00 precies

Zondag 9 April

MUNDO NOBO:
1ste klasse
R. C. C. — Republiek
4.15 precies

2de klasse
D. N. S. — Hercules
3.00 precies

ASIENTO
Res. 1ste klasse
Asiento 2 — Volharding 2
4.15 precies

2de klasse
D. D. V. O. — S. D. O.
3.00 precies

M. S. Z. - TERREIN (RIF)
Res. 1ste klasse.
Transvaal 2 — Trekvogels 2
4.15 precies

SHERPENHEUVEL
2de klasse
Olympia — Scherpenheuvel
4.15 precies

VEREENIGINGEN, welke nog niet in het bezit zijn van de bloc-notes Wedstrijd- en Ruilformulieren (nieuw-model) moeten deze bij den 1ste Secretaris aanvragen.

Inzenden van oud-model of buiten-model formulieren wordt reglementair gestraft.

Van de C.V.V. „Van Nes" is bericht ontvangen dat zij zich genoodzaakt ziet het lidmaatschap op te zeggen, wegens dienst.

Onder goede leiding en vaste discipline.

De hoog geroemde lichamelijke opvoeding en de sport kunnen een machtig middel zijn tot veredeling van allen, die aan de oefeningen deelnemen onder verstandige leiding, indien zij zich ook tot zedelijken plicht rekent het zedelijk element, dat er ook in de lichamelijke opvoeding van het volk ligt, zeker niet te verwaarloozen?

Sport moge massabeweging zijn; uitgeschakeld mag hier niet worden de individueele vorming van de spelers en deelnemers afzonderlijk.

De leiders behoeven daarvoor geen zedeprekers, geen „bemoederende vadertjes" te zijn, maar zouden toch te kort schieten in hun sportmanagersplicht, als ze zich totaal niets gelegen lieten liggen aan de opvoeding der leden tot beschaafde en bruikbare leden in de wereld der sport en later in de samenleving.

Als wij de mislukkingen meten met de geslaagde pogingen van opvoeding in en door de sport, — als daarnaar eens een ernstige enquête werd ingesteld, dan zou men tot onverwachte uitslagen komen, misschien nog verrassender dan de nederlaag, welke de kampioen lijdt tegenover nummer laatst — die gedegradeerd wordt.

Leiding en nog eens leiding, vooral wanneer zij niet zwak staat door gemis aan persoonlijke eigenschappen der bestuurderen, kan hier — goede uitkomst brengen.

Samenwerking tusschen de organisaties — van elke richting, die zich met de lichamelijke opvoeding der jongeren bemoeien, zou hier eveneens tot heilzame gevolgen voor de sportjongens kunnen voeren.

Een vorm van samenwerking in algemeen belang — mits niet beïnvloed door kortzichtige, benepen afgunst of partijtweedracht — zou nuttig kunnen werken ten gunste van de bonden en de leden individueel.

Iedere ingewijde weet, welke onaangename elementen er soms onder honderden leden in iedere sportorganisatie loopen — leden die voor zich zelf en nog meer voor anderen lastig en ook een geestelijk gevaar kunnen zijn.

Wat overal elders gebeurt, kan ook hier gebeuren, dat deze voor het geheel en het individu schadelijke types uit de eene sportgemeenschap worden gezet, om dan zonder blikken en blozen door een andere dadelijk weer met open armen te worden opgenomen.

Dat geschiedt soms zonder bijbedoelingen, ook wel eens uit verkeerd gebruikte bewegingsvrijheid, omdat er tusschen de bonden geen officieele overeenkomst bestaat betreffende de overname van geroyeerde overloopende spelers.

Dat deze taktiek zeer schadelijk werken kan voor bonden, clubs en leden, wie zal dit tegenspreken?

Dat de elementen, die eigenlijk eenigen tijd, misschien wel voor goed uit een sportgemeenschap gebannen moesten worden, nu steeds vrije baan vinden naar andere organisaties, is een misstand, welke in iedere gemeenschap, die hooger motief nastreeft, dan alleen spel en sport, onhoudbaar ge oordeeld wordt.

In de sportwereld deelen blijkbaar soms nog personen de lakens uit, die niet ten volle begrijpen, dat zij, ook in en door de sportgemeenschap moeten bouwen aan betere sociale verhoudingen, welke moeten steunen op hoogstaande leden.

W.

DE NEDERLANDSCHE PADVINDERS-VEREENIGING.

AFDEELING WILLEMSTAD
CURAÇAO.
Groep I (Schotsche Dassen).

Troepleven van
Maandag 6 Maart tot
Maandag 13 Maart 1933.

Mededeeling: Wedstrijd „TENT-ZETTEN" gewonnen door Patrouille ARENDEN. **P. L. WIM de HASETH.**

Op non-actief gesteld, wegens werkzaamheden, de Patr. Leider Piet HOOFTMAN. Met *Troep-Eer.*

w. n. Leider in de WOLVEN voorloopigaan gesteld *Bert VERMEER.*

ZIE DE PHOTO'S BIJ SUNNY ISLE.

PATROUILLE-AVONDEN.

De patrouille-avonden op de vastgestelde tijden op Maandag voor HERTEN, Dinsdag voor de WOLVEN, Donderdag voor ARENDEN en Vrijdag voor de VOSSEN.

P. L. 's en patr. leden, train volgens 't nieuwe Wedstrijd-programma, Seinen en Verbandleer.

Welke Patrouille heeft 't eerst *allen* tweede klasse?

TROEP-AVOND.

Woensdag van 6.30 tot 8 uur.
Estafette en Formatie's
Slangendans en Observatie-spel.
Driepoot-exercitie.
Verhaal: *„Het Masker"*

Donderdag van 5 tot 6 uur, training voor de Nieuwelingen.

Zaterdag van 4 tot 5 uur, zwemmen voor Padvinders en Welpen.

van 5 tot 6 uur, muziektraining.

TROEPBIJEENKOMST.

Zondag om 2.15 uur verzamelen bij de Shell-Pomp op Mundo Nobo. Medenemen zwempakjes en per patrouille, 1 waterzak en beker, plus lasso???

Tocht naar...?????

Horde van Troep I.

Dinsdag van 4.30 tot 6.30 uur.
Zaterdag van 2 tot 5 uur.
Horde-Bijeenkomsten op 't Groepterrein.

Wie krijgt deze week de Pet-Ster uitgereikt?

SPELEN-ZANO-TOONEEL-GYMNASTIEK en een paar mooie VERHALEN van JOHNSON.

Dinsdag... Teekenwedstrijd.

Goede Jacht.

De Oude Wolf.

DE WEDSTRIJD.

Gedurende twee maanden was er in de Troep al reeds hard voor gewerkt, om het aantal Winstpunten in de patroulles zoo hoog mogelijk op te voeren. Langzamerhand kregen de patroullekamers een gezellig aanzien. In de Wolvenkamer o. a. een mooie Kast, zelfvervaardigd, voor het Materiaal, in de Hertenkamer een héél aardige wand van zelfgemaakte pijlen. Ook de Arenden en Vossen doen niet onder in eigen fabricage, en maken prachtige modellen Bruggebouw, voor het Pionieren.

Voeg daarbij, goed onderhoud van het Materiaal, correctheid, zindelijkheid betrachten, plus vele avonden training in het opzetten der patrouilletenten, dan krijg je een klein beeld van de actieve spanning, welke er onder de Troepjongens heeft geheerscht (Ook de schoolrapporten telden mede voor de puntenstand der patrouille's.)

Maar dan toch, op den laatsten avond voor den Wedstrijddag, worden de punten voor 't laatst op 't Bord aangeteekend, nadat in den middag nog vele jongens de laatste hand aan de patrouillekamer hebben gelegd. De Arenden hebben nu 790 punten, de Herten 768, Vossen 690 en de Wol-***ven 622 punten.***

Hoe zal de uitslag morgen zijn?

De Wedstrijddag.

't Is Zondag morgen.. reeds vroeg zijn de patrouille's op tocht naar plantage ZUURZAK vertrokken. Groepjes van 6 padvinders elk, welke onder hun zelfgekozen Parouille-leider de Knükkentocht ondernemen. Onnoodig te vermelden, dat elke patrouille van voldoende benoodigdheden voor het eten-koken voorzien is en haar uur van vertrek, niet heeft laten samen vallen met die eener andere patrouille.

Gedurend de morgenuren dan ook, komen de patrouille's niet met elkander in aanraking, maar doen verschillende patriouilesspelen, daarna maken ze Kampkeukens en koken hunne maaltijden, waarvan een proefje bewaard wordt voor contrôle der leiders in den middag.

Om twee uur is 't groote moment daar. Op de steenenbrug, in 't midden der Plantage klinkt plots het fluitsein van den leider, welke inmiddels met z'n Hoofdpatrouilleleider gearriveerd is. Daar komen de patrouilles aansnellen, en scharen zich in vierkant om den leider.

Deze houdt een korte toespraak en wijst er elke jongen op, dat hij deel uitmaakt van een Team en zijn beste krachten daarvoor moet inspannen. Dat de vier teams elkaar in een eerlijke wedstrijd bekampen zullen, en dat een Padvinder fair en sportief weet te spelen en te winnen of... te verliezen.

Voor de wedstrijd een aanvang neemt, wordt de Welp Henry SUARES tot Padvinder geinstalleerd, door 't afleggen der Belofte. Zijn oudere Broer, welke tevens de Hoofd. Patr. Leider is, doet hem de Troepdas om, zet hem de Padvindershoed op en geeft hem de Verkennersstok. Na door de Troep met drie Hoera's in de Broederschap te zijn opgenomen, neemt z'n Patr. leider hem mee naar de patrouille.

De vier patrouilleleiders verzamelen nu en wordt aan elk de plek aangewezen, waar hun tent opgeslagen zal moeten worden voor den wedstrijd. Dan mogen de Teams alles gereed leggen en melden de patrouilleleiders wanneer 't klaar is.

Vol spanning wordt nu door de groepen, op de hun aangewezen plekken, gewacht op 't fluitsein, dat een aanvang aan de wedstrijd zal maken. Als de leider op z'n horloge kijkt en met dat der Hoofd-Patr. leider gelijk gesteld is, is 't juist kwart over drie.

Nu klinkt het fluitsein..... plots is al leven en beweging. In alle richtingen ziet men de jongens vlug zich voortspoeden.

Tenten worden ontrold, de tentpalen op hun plaatsen bevestigd. Elk team werkt nu als een samengeklonken geheel, ieder weet zijn taak. Zie... daar verrijzen reeds de eerste tenten, onmiddelijk gevolgd door de overigen. Overal worden de spanlijnen bevestigd en de scheerlijnen ontrold. Dan een druk hamergeklop in alle richtingen, de haringen worden ingeslagen.

Speurend loopen de leiders rond en maken aanteekening over samenwerking en handigheid. Ook worden er photo's van 't werk genomen.

Vlug verzamelen de WOLVEN zich voor hun goed opgezette tent.. en meldt de Patr. leider, naar den leider snellend: „Tent Gereed". Zij hebben de prestatie geleverd hun tent in precies 15 minuten en 2 seconden op te zetten. (Eenige jaren geleden gebeurde dat in twee uur). Direct daarop volgen de ARENDEN en VOSSEN in 16 minuten en vervolgens de HERTEN in 20 minuten en 45 seconden.

Na eenige oogenblikken rust, waarbij meerdere photo's van de patroullle's gemaakt worden, volgt 't afbreken van het Tentenkamp.

Nog sneller dan de Tentenstad verrezen is, verdwijnt zij weer. In volgorde zijn hiervan de winnende groepen, WOLVEN 8 minuten precies, VOSSEN 8 minuten, 5 sec. HERTEN 8 min. 15 sec. en ARENDEN 8 min. 35 sec. Netjes liggen nu de materialen voor 't vertiek gereed.

Dan houden de Groepen rust en begeven de leiders zich naar de Steenen Brug om het aantal punten der patrouille's te berekenen en de eindstand te maken. Er is koortsachtige spanning nu onder de jongens. Ginds komt er een nog vlug met een paar bewerkte Padvindersstokken uit de patrouille, de oogen vol spanning. Wat zou hij graag de uitslag al weten.

Maar dan is 't Groote Oogenblik daar. Ginds, bij de knoestige boomstronk staat het BORD met de namen der patrouille's er op, gereed. De jongens verzamelen in een groote kring er omheen, welke echter door de spanning die er heerscht, al nauwer en nauwer wordt.

Dan, na een korte beschouwing van den leider over sport-eer en fair verlies weten te dragen, gaat deze er toe over, cijfer voor cijfer de behaalde punten op 't Bord aan te teekenen.

Een geweldige spanning heerscht er nu, welke zich uit in eenige opgewonden kreten, o.a., „toe nou, teeken nu op", smeekend en dringend.

Dan volgt het laatste cijfer bij de Patrouille „ARENDEN".... en deze maken prachtige luchtsprongen, de Patr. leider wel 't hoogst. Zij hebben het gewonnen met 790 punten. Direct daarop volgen de HERTEN met 788 de WOLVEN met 772 en de VOSSEN met 740 punten.

Even moeten sommige jongens in de verliezende patrouille's iets wegslikken, maar dan denkende aan de eerlijke sportieviteit, welke er in de Padvinderij heerscht, heffen zij een lang hoera-geroep aan voor de winnende patrouille.

Dan.... terwijl allen 't saluut maken.... reikt de Patr. leider der HERTEN, „HET WISSELSCHILD", dat in hun bezit was, over aan WIM de HASETH, Patr. leider der winnende patrouille ARENDEN.

Vijftien minuten later rijdt de groote Bus „DOS AMIGOS", een vroolijke, zingende Padvinderstroep naar de Stad terug.

Willemstad, 27 Februari 1933.

M.

Zeilvaart gedurende de maand Januari 1933.

Binnengekomen van:		*Vertrokken naar:*	
Aruba	12	Aruba	14
Bonaire	32	Bonaire	26
Guanta	1	Guanta	1
La Guaira	1	La Guaira	4
La Vela	4	La Vela	14
Las Piedras	3	Las Piedras	2
Martinique	1	Mayaguez	1
Pto. Rico	1	Martinique	2
Pto. Cabello	19	Pto. Cabello	14
Tucacas	14	St. Martin	2
Zee	1		
Totaal	89	Totaal	83

Havenbeweging.

Januari 1933.

ZEILSCHEPEN

	Aantal	Inhoud in M3. Bruto	Netto
Januari	89	7.289	6.396
Vorige maanden			
Totaal	89	7.289	6.396

STOOMSCHEPEN.

	Aantal	Inhoud in M3. Bruto	Netto
Januari	401	4 644.784	2.546.914
Vorige maanden			
Totaal	401	4.644.784	2.546.914

De Loterij.

Freddie was verliefd geweest — nu was hij verloofd en begonnen de twee verloofden plannen te maken: huwelijk en huwelijksreis, huisje met tuin, salonameublement en en dan al die kleinigheden, waarvoor 'n jonge man geen geheugen heeft, maar die 'n vrouw uit het hart schijnen te bloeien: fauteuil, kapstok, kussens, divankleed, schemerlamp, dressoir, ranke spiegelkast, en meer zulk soort ijdelheden.

Maar de wederzijdsche liefde leed niet onder dit zaken-proza, scheen er veeleer materiaal in te vinden om haar vlammen en vuur aan mee te deelen, zoodat er soms wel uren aan een stuk gewinkeld werd en iets gekocht.

Freddie was verloofd en bleef verliefd, toch tevens practisch zakenman, die wist wat er te koop was voor een gulden. Kijk eens, je kunt een schattig salonameublement koopen voor 150 gulden en dan ben je zuinig en loop je vooruit op de verlaging van den levensstandaard; hetgeen je niet doen moet, want als de levensstandaard omlaag gaat, heb je alle kans dat de luxe kant der artikelen ook omlaag gaat, want gewoonlijk kosten die fantasieprijzen. Je kunt een ebbenhouten slaapkamer-optuiging koopen voor 250 gulden, om maar een prijs te noemen, en een notenhouten voor 125 gulden, dan win je 100 pct. en je wordt niet zoo hoog getaxeerd door den belastingschatter. Zoo moet je met alles rekening houden, met belastingambtenaar, assuradeurs, met de fooitjesklanten en met de lieftallige aanprijzers van het afbetalingssysteem.

Trouwens, je hoeft niet om te gaan met dergelijke hooge prijzen: je kunt ook omgang plegen met kleinere getallen en b.v. praten over een tafel met gedraaide pooten, ebbenhouten ingelegd blad, uitschuifbladen aan de de vier kanten; dan had je zoowat een kamer vol, en vier stoelen van vijf gulden, met pluchebekleeding, op den hoek van het Korenstraatje, bij Guus den uitdrager. Natuurlijk, zoo redeneert Freddie, 't hangt veel van je zelf af, van je intiem geluk, van je liefde voor je vrouw, of alles rijk en weelderig moet zijn, of dat het voldoende met luxe getooid wordt door enkel liefde, liefde...

Zoo dacht Freddie. Natuurlijk was dat mooi en romantisch, doch glad verkeerd en onlogisch, want of een goedkoop ameublement voldoet, hangt niet van de liefde voor z'n vrouw, maar van haar liefde voor hem af. Doch dit is een kwestie van ervaring, maar Freddie was zoo ver nog niet en gevoelde zich nog erg gelukkig.

Ze winkelden en ze praatten, ze sleepten prijscouranten mee, en de beloften, dat alles gratis thuis zou bezorgd worden, en de verzekering, dat ze nergens goedkooper en billijker behandeld zouden worden. Ze leerden de meest charmante zijde der maatschappij kennen; we zijn allen broers in den Heer, maar zij waren nog onschuldig aan rekeningen en kwitanties.

Toen kwam Marry, zoo heette ze. Freddie noemde haar altijd Rie, en dan heette hij voor haar Die; toen kwam Marry dus op een avond met een stralend gelaat bij Die.

— Die, we worden gelukkig, we worden toch zoo gelukkig, wat ben jij toch een gelukkige jongen, Die.

— Ja, Rie, dat ben ik; ben jij geen gelukkig meisje, mankeert je iets; maak je je zorgen over de toekomst?

— Och, Die, je weet 't zelf. We tobben al dagen en weken over een huwelijksreis en over een slaapkamerameublement.

— Ja, inderdaad, dat zijn twee objecten van spannende, zenuwsloopende zorg. Dat vreet aan m'n hart, dat maakt gaten in m'n schoenen, dat geeft me honger en dorst: iederen avond met jouw arm in mijn arm, aan den anderen kant van m'n hart, terwijl jij naar de etalages kijkt...

— Ben je niet tevreden, Die, dat je zoo klaagt? Ik dacht dat je graag met me winkelde?

— Natuurlijk, natuurlijk, maar winkelen maakt begeerig — en begeerten zijn de bron van stoffelijke zorgen — en stoffelijke zorgen zijn de pest voor nachtrust en digestie.

— Zeg, Die, geen onzin. Luister naar mij. Speel jij wel eens in een loterij?

— Nee, Rie, daar waag ik m'n geluk niet aan. De staat en de gemeente hebben m'n belastingpenningen; daar ontvang ik zoo groote weldaden voor: rechtspraak, onderwijs goede wegen, een leger, belastingambtenaren, douanekantoren, een heele vloot, subsidies aan kynologen, aan trams, aan gestorven zeelui, aan 't onderhoud van standbeelden, enz. enz. M'n belasting zit in de rioolput en danst op den dirigeerstok van het stedelijk orkest; ze zit in de voering van tramconducteur en in de keukenmeid van den gemeentesecretaris. Ik, ja, ik, Die, Freddie gedoopt, onderhoudt een heele categorie ambtenaren en gemeentepersoneel, en ik maak geen onderscheid tusschen den chef der afdeeling belastingzaken en den man van den reinigingsdienst.

— Zoo, prachtig, Die, nu, luister naar mij en keer de rollen weer niet om. Jij speelt in de belasting, ik speel in de loterij. Maar de kleine, zooals ik vroeger op de kleine school deed: ik won altijd eerste prijzen, 'n tol, 'n hoepel, 'n ons speculaas, enfin, ik ben gelukkig in het lot. En ik probeer het weer: en weer in een gedoopte loterij, n.l. van de liefdadigheid ten bate van de Amerikaansche wezen uit den wereldoorlog. Kijk eens, luister: prijzen zijn: reis naar Rome, Madrid of Berlijn; K. L. M.-tocht naar Parijs, Londen of Kopenhagen; salonameublementen 3, villa's 3, auto's 3, melkkoeien 3, enz. enz. Altijd prijs, niet goed, geld terug. Prijs per lot de somma van één kwartje. Wie biedt er meer voor? Niemand? Een lot voor Die, een voor Rie en een voor Dierie en een voor de arme menschen, die te veel van elkander houden en gedwongen zijn lotjes te nemen om gelukkig te zijn. Ze maakten natuurlijk een prachtkans: er waren 10.000 loten en 1000 prijzen.

Toen de trekking was geweest en niet aangekondigd in de bladen, moest Rie wel een lijst koopen voor één stuiver. Haar geluksster uit haar kinderjaren blonk nog, want ze had een slaapkamer ameublement en een auto. Daar moest natuurlijk Die aan te pas komen, om te chauffeeren; dan konden ze de heele zaak meenemen.

En Die werd meegetroond, en Die waarschuwde haar voor al te grootsche plannen, en dat 't wel eens kinderspeelgoed kon zijn.

Och, zoo erg was 't niet, 't was heel eerlijk, doodeerlijk, maar daarom nog erger.

Het slaapkamerameublement stond nog op een slaapkamer en was nog niet afgedankt; dat zou over een maand gebeuren, als de luidjes, die het nog noodig hadden, zouden verhuizen naar een gesticht voor oude menschen. 't Was niet veel en 't verkoopen niet waard.

De auto.... maar neen, 't verhaal is te klein om deze illusie stuk te slaan.

Het onderwerp is ook te pijnlijk om het rauwelings te kunnen behandelen. Wel mogen we schrijven, dat Die en Rie volkomen gelukkig getrouwd zijn en nu eindelijk uit de staatsloterij honderd gulden getrokken hebben, waarmede ze 'n oude schuld uit den verlovingstijd konden afdoen.